

POSTANOWIENIE

Dnia 27 maja 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Wrębiakowska-Marzec

w sprawie z odwołania J. S.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w R.
o wypłatę emerytury,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 27 maja 2015 r.,
skargi organu rentowego o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego
wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 17 czerwca 2014 r., sygn. akt III AUa [...],

odmawia przyjęcia skargi do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w G. - Ośrodek Zamiejscowy w R. wyrokiem z dnia 16 września 2013 r. zmienił decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w R. z dnia 21 marca 2013 r. w ten sposób, że zobowiązał organ rentowy do wznowienia wypłaty J. S. za okres od 1 października 2011 r. do 21 listopada 2012 r. emerytury zawieszanej z powodu kontynuowania zatrudnienia bez uprzedniego rozwiązania stosunku pracy z pracodawcą, na rzecz którego praca była wykonywana bezpośrednio przed nabyciem prawa do emerytury (pkt 1) oraz wypłaty odsetek ustawowych za okres od 21 października 2011 r. do dnia wypłaty świadczenia (pkt 2).

Wyrokiem z dnia 17 czerwca 2014 r. Sąd Apelacyjny w [...] umorzył postępowanie apelacyjne w części dotyczącej wypłaty wnioskodawczynie emerytury

za okres od 1 października 2011 r. do 21 listopada 2012 r. wraz z odsetkami do 19 lutego 2014 r. - w związku z cofnięciem w tej części apelacji przez organ rentowy (pkt 1) oraz oddalił apelację w pozostałym zakresie (pkt 2).

Podstawę rozstrzygnięcia Sądu drugiej instancji w zakresie objętym pkt 2. wyroku stanowiła ocena, że skoro roszczenie wnioskodawcy z tytułu zawieszanej emerytury zostało zaspokojone na podstawie prawomocnego wyroku, w którym Sąd pierwszej instancji orzekł o odsetkach, to po pierwsze - wypełniła się dyspozycja art. 3 ustawy z dnia 13 grudnia 2013 r. o ustaleniu i wypłacie emerytur, do których prawo uległo zawieszeniu w okresie od dnia 1 października 2011 r. do dnia 21 listopada 2012 r. (Dz.U. z 2014 r., poz. 169; dalej jako ustawa o ustaleniu i wypłacie emerytur), a po drugie - w sprawie nie znajduje zastosowania art. 8 ust. 1 w związku z art. 4 ust. 3 tej ustawy, ale art. 85 ust. 1 ustawy systemowej w związku z art. 118 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

W skardze o stwierdzenie niezgodności z prawem pkt 2. powyższego wyroku organ rentowy zarzucił: 1) naruszenie prawa materialnego, a to art. 4 ust. 3 ustawy o ustaleniu i wypłacie emerytur, przez jego błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie wyrażające się w przyznaniu ubezpieczonej prawa do ustawowych odsetek od zawieszanej emerytury do dnia wypłaty zawieszonego świadczenia, w sytuacji gdy stosownie do powołanego przepisu odsetki od zawieszanej emerytury przysługują do dnia wejścia ustawy w życie, tj. do 19 lutego 2014 r.; 2) naruszenie przepisów postępowania, a mianowicie art. 316 § 1 k.p.c., przez wydanie wyroku z pominięciem stanu rzeczy (stanu prawnego) istniejącego w chwili zamknięcia rozprawy. Skarżący wskazał, że zaskarżone orzeczenie jest niezgodne z art. 4 ust. 3 ustawy o ustaleniu i wypłacie emerytur oraz z art. 316 § 1 k.p.c. Podniósł, że orzeczenie spornych odsetek wyrządziło mu szkodę w kwocie 1.694,35 zł oraz wskazał, że niemożliwe było wzruszenie wyroku Sądu drugiej instancji z wykorzystaniem skargi kasacyjnej z uwagi na wartość przedmiotu zaskarżenia oraz nie zachodziły podstawy do wznowienia postępowania zarówno z przyczyn nieważności jak i przyczyn restytucyjnych. W rezultacie skarżący wniósł o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Apelacyjnego w zakresie objętym pkt 2.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Stosownie do art. 424⁹ k.p.c., Sąd Najwyższy odmawia przyjęcia skargi do rozpoznania, jeżeli jest ona oczywiście bezzasadna. Pojęcie „oczywista bezzasadność” oznacza, iż wykazane podstawy wniesienia skargi już przy pierwszej ich ocenie wskazują na faktyczny brak możliwości ich uwzględnienia. W takiej sytuacji Sąd Najwyższy może już na wstępie stwierdzić, iż przywołane podstawy skargi (w postaci naruszenia prawa materialnego bądź procesowego) albo nie miały miejsca, albo też nie mogły mieć wpływu na kształt wyroku, który w wyniku tego jest zgodny z prawem. Ocena taka powinna nasuwać się sama *prima facie* bez konieczności szczególnego badania sprawy, czy też przeprowadzania jej złożonych badań. Inaczej rzecz ujmując, bezzasadność skargi jest oczywista, gdy już z jej treści, bez głębszych i jurydycznych dociekań wynika, że nie zostałaby uwzględniona, czyli Sąd Najwyższy oddaliłby ją (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 14 kwietnia 2008 r., II BP 1/08, LEX nr 470957 oraz z dnia 26 sierpnia 2008 r., III BP 3/08, OSNP 2010 nr 1-2, poz. 13).

Przenosząc powyższe na grunt niniejszej skargi należy stwierdzić, że nie może być skuteczne jej oparcie na zarzutach naruszenia wskazanych przez skarżącego przepisów prawa materialnego i procesowego.

W myśl art. 4 ust. 3 ustawy o ustaleniu i wypłacie emerytur, odsetki od kwoty zawieszanej emerytury przysługują do dnia wejścia w życie tej ustawy. Stosownie do art. 3 ustawy, jej przepisy nie mają zastosowania do emerytów, których roszczenia z tytułu wypłaty zawieszanej emerytury zostały zaspokojone na podstawie prawomocnego orzeczenia sądu, z wyjątkiem przepisów art. 6 i art. 8. Zgodnie z art. 8 ust. 1 ustawy, emeryci, w przypadku których wypłata zawieszanej emerytury została ustalona na podstawie prawomocnego wyroku sądu, w którym sąd nie orzekł o odsetkach albo roszczenie o odsetki zostało oddalone, mogą złożyć wniosek o wypłatę odsetek od zawieszanej kwoty: 1) do dnia wypłaty - w przypadku gdy wypłata zawieszanej emerytury nastąpiła przed dniem wejścia ustawy w życie; 2) do dnia wejścia ustawy w życie - w przypadku gdy wypłata zawieszanej emerytury nastąpiła po dniu wejścia ustawy w życie.

Sąd odwoławczy jednoznacznie dostrzegł wejście w życie z dniem 20 lutego 2014 r. ustawy o ustaleniu i wypłacie emerytur, uznał natomiast, że w świetle art. 3 oraz - w dalszej kolejności - art. 8 ust. 1 tej ustawy, jej przepisy, w tym art. 4 ust. 3, nie mają w sprawie zastosowania. Oznacza to oczywistą bezzasadność zarzutu naruszenia przez Sąd drugiej instancji art. 316 § 1 k.p.c. wskutek „niewwzględnienia zmiany stanu prawnego zaistniałej w toku postępowania apelacyjnego”, gdyż trafność takiej oceny nie leży w płaszczyźnie tego przepisu.

Zagadnienie zakresu podmiotowego ustawy o ustaleniu i wypłacie emerytur nie podlega również ocenie w aspekcie art. 4 ust. 3 tej ustawy, ale należy do sfery objętej jej art. 3. Jednak zarzutu naruszenia tego przepisu skarżący nie podnosi. Już tylko z tego względu bezprzedmiotowe są jego wywody zmierzające do zakwestionowania przyjęcia przez Sąd drugiej instancji, że roszczenia wnioskodawczyni z tytułu wypłaty zawieszanej emerytury zostały zaspokojone na podstawie prawomocnego orzeczenia sądu. Bez podważenia tej oceny stosownym zarzutem nie może być uznany za skutecznie podniesiony zarzut niezastosowania art. 4 ust. 3 ustawy o ustaleniu i wypłacie emerytur, którego uwzględnienie miałoby stanowić przesłankę stwierdzenia, że orzeczenie w zaskarżonej części jest niezgodne z tym przepisem.

Wszystko to prowadzi do rodzącego się *prima facie* wniosku, że skarga nie mogłaby zostać uwzględniona, co czyni ją oczywiście bezzasadną.

Z powyższych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania na podstawie art. 424⁹ k.p.c.